

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 21 oktober 2021 (begäran om förhandsavgörande från Thüringer Finanzgericht – Tyskland) – Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH mot Hauptzollamt Erfurt

(Mål C-825/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Tullunion – Förfarandet för slutanvändning – Tillstånd med retroaktiv verkan – Förordning (EU) nr 952/2013 – Unionens tullkodex – Artikel 211.2 – Tillämpning i tiden – Villkor – Förordning (EEG) nr 2454/93 – Artikel 294.2 – Räckvidd)

(2021/C 502/08)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Thüringer Finanzgericht

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH

Motpart: Hauptzollamt Erfurt

Domslut

- 1) Artikel 211.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen ska tolkas på så sätt att den inte är tillämplig på en ansökan om förnyelse av ett tillstånd med retroaktiv verkan som getts in före den 1 maj 2016, då denna artikel blev tillämplig enligt artikel 288.2 i unionens tullkodex, även om beslutet avseende denna ansökan fattades efter detta datum.
- 2) Artikel 294.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1602/2000 av den 24 juli 2000, ska tolkas på så sätt att de villkor som anges i artikel 294.3 i förordningen inte gäller för tullmyndigheternas beviljande av ett nytt tillstånd med retroaktiv verkan för samma slags verksamhet och varor som omfattas av det ursprungliga tillståndet.

⁽¹⁾ EUT C 77, 9.03.2020.)

Domstolens dom (första avdelningen) av den 14 oktober 2021 (begäran om förhandsavgörande från Oberlandesgericht Köln – Tyskland) – Biofa AG mot Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

(Mål C-29/20) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 528/2012 – Artikel 3.1 a och c – Begreppen biocidprodukt och verksamt ämne – Villkor – Inverkan som inte enbart är fysisk eller mekanisk – Artikel 9.1 a – Godkännande av ett verksamt ämne – Godkännandets räckvidd)

(2021/C 502/09)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgericht Köln

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Biofa AG

Motpart: Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

Domslut

Artikel 3.1 a första strecksatsen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 528/2012 av den 22 maj 2012 om tillhandahållande på marknaden och användning av biocidprodukter, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 334/2014 av den 11 mars 2014, jämförd med artikel 3.1 c i samma förordning, ska tolkas så, att en produkt som är avsedd att förstöra, hindra eller oskadliggöra skadliga organismer, som innehåller ett verksamt ämne som godkänts med stöd av en genomförandeförordning från kommissionen i enlighet med artikel 9.1 a i nämnda förordning, inte omfattas av begreppet biocidprodukt i den mening som avses i artikel 3.1 a första strecksatsen enbart på grund av detta godkännande, vilket innebär att det ankommer på den behöriga nationella domstolen att kontrollera om denna produkt uppfyller alla villkor i sistnämnda bestämmelse för att omfattas av detta begrepp. För det fall sammansättningen av nämnda produkt är identisk med sammansättningen av den biocidprodukt som angavs som representativ i samband med ansökan om godkännande av det verksamma ämnet, är den behöriga nationella domstolen emellertid skyldig att anse att den aktuella produkten omfattas av nämnda begrepp.

(¹) EUT C 191, 8.6.2020.)

Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 14 oktober 2021 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof – Tyskland) – E mot Finanzamt N (C-45/20) och Z mot Finanzamt G (C-46/20)

(Förenade malen C-45/20 och C-46/20) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande – Mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artiklarna 167, 168a, 250 och 252 – Avdrag för ingående skatt – Fast egendom – Kontorsrum – Installation av en solcellsanläggning – Beslut om användning som medför rätt till avdrag – Underrättelse om beslutet om användning – Frist inom vilken avdragsrätten ska utövas för att inte gå förlorad – Presumtion om hänförelse till en beskattningsbar persons privata tillgångar i avsaknad av en underrättelse om beslutet om användning – Neutralitetsprincipen – Rättssäkerhetsprincipen – Principerna om likvärdighet och proportionalitet)

(2021/C 502/10)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesfinanzhof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: E (C-45/20), Z (C-46/20)

Motparter: Finanzamt N (C-45/20), Finanzamt G (C-46/20)

Domslut

Artikel 168a i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, i dess lydelse enligt rådets direktiv 2009/162/EU av den 22 december 2009, jämförd med artikel 167 i detta direktiv, i dess ändrade lydelse, ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för nationella bestämmelser som en nationell domstol har tolkat så, att om en beskattningsbar person har rätt att besluta att en vara ska hänföras till rörelsens tillgångar och om den behöriga nationella skattemyndigheten, senast vid utgången av den lagstadgade fristen för att lämna in den årliga mervärdesskattedeklarationen, inte har kunnat konstatera, på grundval av ett uttryckligt beslut eller tillräckliga indicier, att varan används för detta ändamål, får myndigheten neka den berörda personen rätt att dra av mervärdesskatten på varan med motiveringen att denna har hänförts till den beskattningsbara personens privata tillgångar, såvida det inte av de konkreta rättsliga regler enligt vilka denna möjlighet får användas framgår att en sådan möjlighet strider mot proportionalitetsprincipen.

(¹) EUT C 191, 8.6.2020.)